

Rahvusvaheliste menukrite autor

RICK MOFINA

KEERISTORM

ESIMENE RAAMAT

Rick Mofina
Whirlwind
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Highway Nine, Inc.
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03325217
ISBN 978-9949-82-065-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

John Gradoni mälestuseks

Veed nägid sind, Jumal;
veed nägid sind ja vabisesid,
ka ürgveed värisesid.
Paksud pilved kallasid vett,
ülemad pilved tegid häält;
ja sinu nooled lendasid sinna ja tänna.

Laulud 77:17-18

1

Wildhorse Heights, Texas

Surm oli ligidal, ent Jenna Cooper ei teadnud seda.

Keegi ei teadnud.

Nagu tuhanded teised inimesed Old Southern Glory vanakraamiturul Dallas-Fort Worthi linnastu kaguosas, jahtis temagi kasulikke ostutehinguid.

Jennale meeldis siin käia.

Old Southern oli oma enam kui üheksasaja müüjaga, kes tegutsesid hoonetes ja vabas õhus rohkem kui kuuteistkümmel hektaril Hawni ja LBJ kiirteede ääres, üks Texase suurimaid vanakraamiturgusid.

Ükskõik mida Jennal ka tarvis oli, leidis ta selle alati soodsa hinnaga.

„Kas ma võin teha teile nende asjade kohta pakkumise?“

Jenna puudutas kokkuvolditud imikurõivaid, mille ta oli välja valinud ja müüja lauale kuhjanud. Kapuutsiga fliisjakk, kinniste jalaotstega pidžaama, siputuspüksid, T-särgid, pudipõlled, pitsärgikud ja püksseelikud, mis olid nii armsad.

Müüjal oli peas Dallas Cowboysi nokats, ees roosa varjundiga päikesepriidid ja seljas T-särk kirjaga: Verna's Clothes for Kids*. Jenna arvates oli naine hilistes kuuekümnendates.

„Palju sa pakud, kullake?“

Jenna arvestas, et kui ta need riided uutena ostaks, maksaksid need viiskümmend kuni kuuskümmend dollarit. Aga kasutatud

* Verna lasteriided

rõivad laual maksaksid umbes kolmkümmend viis dollarit. Jenna polnud eriti hea kaupleja, aga praegusel ajal polnud tal valikut. Temale, Blake'ile ja lastele oli raha mureküsimus.

„Kas olete nõus, kui saate kõigi nende eest kakskümmend viis dollarit?“

Naine takseeris Jenna tüdruku, kes hoidis kinni kättest, milles ta väikevend parasjagu uinakust ärkas.

„Kui vanad su pisikesed on?“ päris naine Jenna pakkumist kaaludes.

„Cassie on neljane, peaaegu viis, ja tema väikevend Caleb on viiekuune.“

„Vein kihla, et nendega on tublisti tegemist.“

„On küll.“

„Hüva, kullake, kahekümne viie eest sulle ja su ingliskestele.“

„Aitäh teile.“ Jenna ulatas talle rahakotist sularaha.

Sel ajal kui müüja laua all kohmitsedes kotti otsis, tuli tema puust sildi küljes rippuvast vanast transistorraadiost nõrga krabinaga värske ilmateade.

Aga hoiatust võimalikust tornaadost kuulsid vähesed.

Taevas oli üleni pilves, silmapiiril sähvis äike. Ilm oli palav ja niiske. Jenna vajutas käeselja oma niiskele laubale ja seejärel kontrollis Calebit. Calebil oli peagi söögiaeg ja Jennal tuli otsida koht, kus poissi toita. Jenna andis Cassiele lonksu pudelivett, kavatses ostlemise lõpetada ja jõuda koju, enne kui sadama hakkab.

„Teie väike tüdruk on imeilus.“

Jenna tähelepanu nihkus laua otsa, kus keegi naine oli peatanud rõivaste lappamise, et talle komplimenti teha. Naine oli umbes Jenna-vanune, kahekümnendate keskel, lühikeste punaste turris juuste ja kena naeratusega.

„Täna teid,“ lausus Jenna.

„Ja...“ võõras nookas käru poole „... ma kuulsin pealt, teie pisipoiss on viiekuune?“

„Jah.“ Jenna naeratas lahkelt.

„Kas ma tohin?“ Naine astus lähemale ja kummardus Calebi käru kõrgusele. „Oh, ta on ju täitsa uus siin ilmas! Kui nunnu!“

„Siin on su kott,“ sõnas müüja Jennale.

„Aitäh.“ Ta küünitas kotti võtma.

„Kelle moodi ta on?“ Võõras ajas end püsti.

„Oma issi moodi. Tal on isa silmad.“

Jenna märkas alles nüüd laua teises otsas üht meest. Too näis olevat naisega ühevanune ja selle põhjal, kuidas ta toimuvat jälgis, paistis ta olevat naisega koos.

„Teid on tõeliselt õnnistatud. Nad on ilusad lapsed,“ märkis naine.

Tol naisel oli õigus, mõtles Jenna endale läbi turusagina teed rajades. Ta oli õnnega koos, kuid viimane aasta oli tema perele ränk olnud. Nädal aega pärast seda, kui ta sai teada, et on rase, oli Blake kaotanud oma töö DFW rahvusvahelise lennujaama maapeelses meeskonnas. Möödusid nädalad ja kuud, Blake võttis vastu iga töö, mida leidis. Ta oli tulnud koju, käed rakkus pikast päevast ehitusplatsil, või jäi teleri ees magama pärast seda, kui oli kullerina kümneid kaupu kohale toimetanud. Aga kõik need olid madalalpalgalised ajutised tööotsad.

Blake ei suutnud leida head püsivat töökohta.

Jenna töötas osaaajaga tellerina ja tegi nii palju töötunde, kui suutis, enne kui sünnituse aeg kätte jõudis. Nad kulutasid oma väikesed säästud viimseni ja Jenna kartis veel täpselt kuus nädalat tagasi, et nad jäävad ilma oma kodust. Just siis palkas Blake'i kolimisfirma American Journey Movers. See oli täiskohaga töö ja õnneks kaasnes sellega ravikindlustus, mis oli abiks, kui Jenna Calebiga kodus oli.

Asja halb külg oli aga see, et Blake oli pidevalt ratastel. Ta alustas ühel nädalal tööga Floridas, seejärel oli järgmise nädala Minnesotas. Õnneks tuli Jenna öde Holly Atlantast kaheks nädalaks kohale, kui Caleb sündis, sest järgmisel päeval pärast seda, kui Jenna Calebiga haiglast koju sai, oli Blake jälle kolimas Kentuckys ja Virginias.

Praegu oli ta Alaskas.

Jenna tundis temast puudust.

„Sa saad hakkama, Jen,“ ütles Blake talle alatasa. „Sina juba alla ei anna. Me tuleme toime. Sa vaid vaata, millega oleme seni silmitsi seisnud.“

Tal oli õigus ja Jenna oli tänulik. Nende õnn pöördus. Tal oli terve pisipoe ja imekena tütar. Blake oli leidnud hea töökoha. See oli tõi,

Jennat oli õnnistatud. Nad olid saanud maja alles jätta ja õiendasid oma võlgasid.

Nende rahalise seisu parandamiseks püüdis Jenna leida andmetöötusega seotud töökohta, mis võimaldaks tal kodus lisatööd teha. Ka oli ta rahaga hoolikas ega kulutanud eales enam, kui nende eelarve lubas. Seepärast oli ta kinnitanud Cassie ja Calebi nende pere kümne aasta vanuse Ford Focus turvatoolidesse ja siia tulnud.

Ent hommikul enne teele asumist oli ta kõhelnud. Ilmaennustus oli kuulutanud hiliseks pärestlõunaks kerget ilma halvenemise riski. Kui Jenna sissesõiduteel seisis, oli taevast tema arvates päris ilus ja ta plaanis varaseks pärestlõunaks kodus tagasi olla. Pealegi oli tal vaja üht-teist hankida ja praegu oli selleks parim aeg.

Seni oli neil vedanud, mõtles Jenna, kui manööverdas käruga rahvarohkete letiridade vahel. Lisaks lasteriieetele oli ta ostnud eriti soodsalt käterätikuid ja voodilinu. Neil olid vabrikudefektid, mida polnud isegi märgata. Nüüd oli tal tarvis laualampi. Ta oli silmanud ühte, mille hind oli kaks dollarit. Kaupluses maksis samasugune viisteist.

Caleb hakkas rahutuks muutuma. Jennal oli vaja teda toita, kuid ta tahtis enne lambi osta. Ta püüdis meenutada, missuguses letireas lamp oli olnud, kui tundis esimest vihmapiiska.

Siis keerutas tuul üles pabereid ja tolmu. Müüjad hakkasid oma kaupadele present- ja plastkatteid peale viskama, teised rullisid lahti purjeriidest seinad. Jenna voltis lahti Calebi kärus katte, pani Cassiele vihmajaki selga ning avas vihmavarju just siis, kui algas paduvihm.

Kaitseks vihma eest küürus, kiirustasid nad suure piknikuala telkkatuse alla varju. Nad pressisid end sisse koos teiste ostlejatega, kui golfipallisuurused rahekamakad taevast alla sadasid, pekstes telgikatust nii raevukalt, et Jenna kartis seda rebenevat.

„Emme, ma kardan!“ Cassie libistas käed ümber Jenna.

Jenna tõmbas ta lähemale ja võttis kärust tugevamini kinni. Torni ja pikselööke jälgides hammustas ta huulde, kahetsedes, et polnud varem lahkunud.

„Emme, ma tahan koju minna!“

„Mina ka, kullake. See jääb varsti järele. Siis ostame sulle koogi, ma annan Calebile süüa ja siis läheme koju, nõus?“ ...